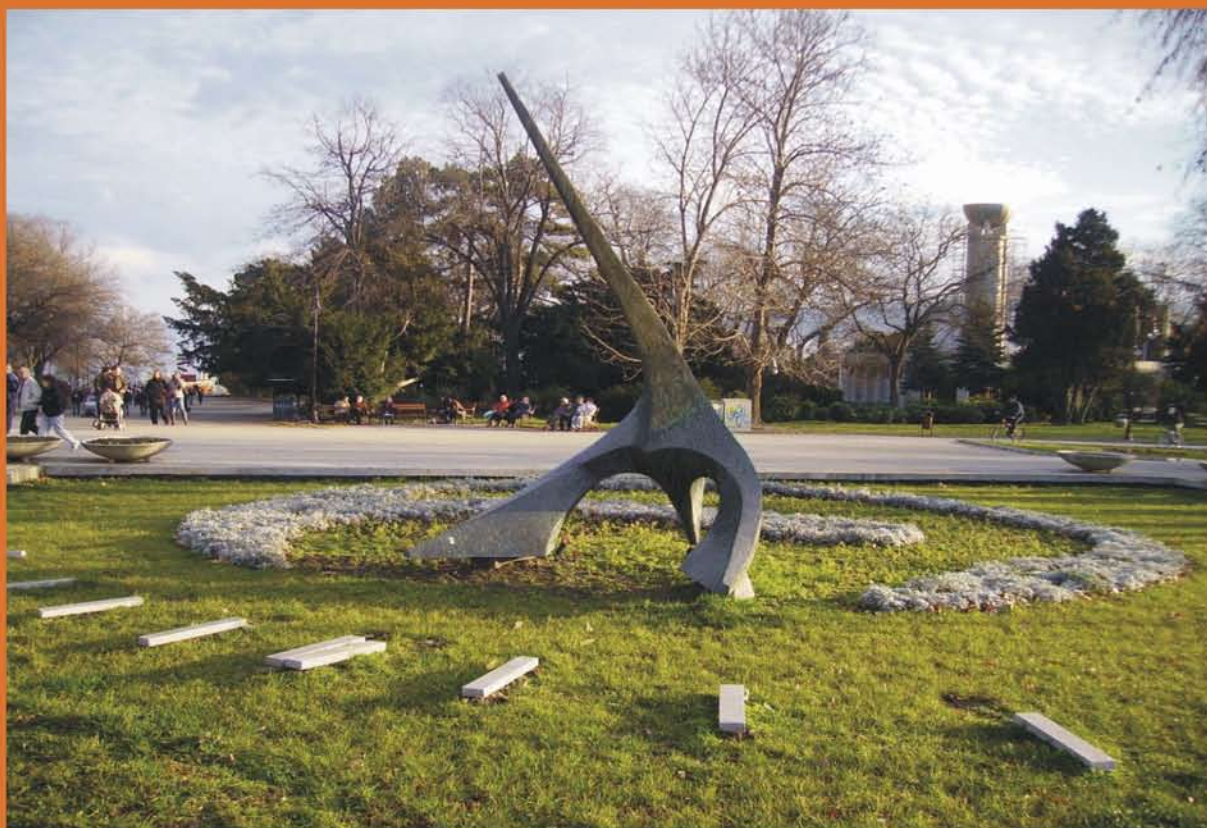

ИЛИЯ КАЛИНОВ

СОЦИОЛОГИЯТА И СОЦИОЛОГИЧЕСКИТЕ ДЕМИТОЛОГИЗАЦИИ

Това е откъс от книгата.

Цялата книга може да намерите в Библио.бг

www.biblio.bg

В контрапункт на “конфликтния функционализъм” един друг виден представител на американската социология на конфликтите Толкът Парсънз изгражда теорията, която е позната в научните среди като “структурен функционализъм”. В противовес на разбирането на Козер за постоянната промяна на хомеостазиса на системата според Парсънз точно тя е типичното състояние на системата. То може да бъде променено вследствие на въздействието на вътрешни или външни за системата фактори и за да обозначи тази промяна между два или повече елемента, Парсънз въвежда понятието “напрежение”. Според Парсънз социалната системата има механизми за саморегулация, които я довеждат до състояние на стабилност.

Това разбиране на Парсънз за хомеостазиса като нормално за социалната система състояние поражда много въпроси. На първо място, коя идея ни напътства към твърдението, че равновесието е типично за системата състояние? И не е ли всъщност системата в постоянна криза? Ако разискваме този проблем, поставяйки го пред теорията за социалните кризи, ще се натъкнем на нещо много интересно. Ако приемем социалната система като кризисно поле, където действат същите тези сили, които преоткриваме като потенциални разлики между кризисните точки на полето, с основание може да отбележим, че всяко възникнало напрежение в полето се трансформира в друго напрежение, без с това да се задава състояние на стабилност на системата. Силите в това поле са едни и същи, само начина, по който ги разпознаваме е различен: това всъщност ни кара да ги “виждаме” с друго

лице. Кризата, която си мислим, че сме разрешили, си остава същата; тя просто си е сменила “лицето”, което ние разпознаваме. Тази смяна на “лицето”, което ние разпознаваме, създава илюзията за хомеостазис на социалната система. Едно такова понятие до голяма степен създава объркване. Ако равновесието е обичайно за системата състояние, то системата не би трябвало да се натъква на кризи или ако има такива, те би трябвало бързо да се разрешат. Под това *псевдо* разрешаване на кризата не стои нищо друго, както вече не еднократно бе разисквано, освен достигането на състояние на системата под прага на чувствителността.

Ако приемем равновесието на системата като едно постоянно кризисно ниво под прага на чувствителност, по-лесно бихме се съгласили с понятието “хомеостазис”. Кризите продължават да бъдат налични: това е неизменно за кризисното поле. Разбира се, по този начин не бихме се придържали напълно към теорията за структурния функционализъм, тъй като бихме я психологизирали, доколкото свеждаме понятието “хомеостазис” до понятието “праг на чувствителност”. В един по-различен план, равновесието не е нищо повече освен възможността на социалната криза да се трансформира, като по този начин кризисното напрежение се предислоцира от една кризисна точка в друга и постигне състояние под прага на чувствителност.

**Библио.бг - платформа за електронни книги и
списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

